

meget rød. „Noget saadant kunde jeg aldrig ud-
tale af den simple Grund, at —“

„Har jeg misforstaaet dig, siger du? Da fatter
jeg sandelig ikke —“

„Det er muligt. Men en Anskuelse af den
Art har jeg aldrig næret . . . og aldrig kunnet
nære —“

„Ja saa! Nu, saa har jeg altsaa taget fejl.
Jeg har misforstaaet dig, som du siger.“

Uroen i Forsamlingen steg. Frygten for de
Meningsforskelligheder, som de sidste Tider havde
aabenbaret inden for Vennesamfundet, men som
man af Hensyn til Modstanderne havde søgt saa
vidt muligt at dække over, greb pludselig Alle ved
dette Optrin, der føltes som et ildevarslende For-
bud om, hvad det store Møde vilde bringe. Men
netop i det Øjeblik, da Striden mellem Vilh. Pram
og Højskoleforstanderen truede med at udarte til
et uhyggeligt Mundhuggeri, opstod der Bevægelse
i Anledning af, at en høj, bleg Mandsperson, der
hidtil havde holdt sig allerbagest i Tilhørerkredsen,
hvor han havde staaet beskedent og lyttet med
to Fingre lagt op over Kinden, nu traadte frem
og med svag Stemme udbad sig Tilladelse til „at
ytte sig.“